MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK V KOPAČKÁCH

TRABLE S TRENÉREM

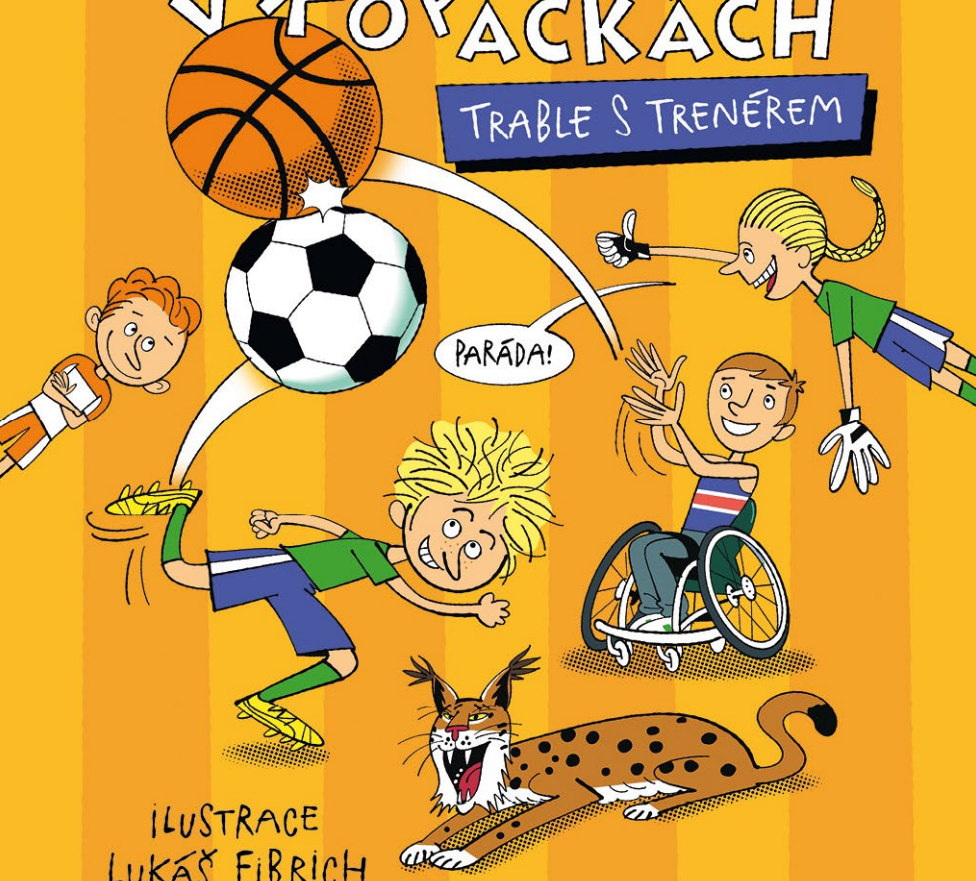

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambook

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK V KOPAČKÁCH

TRABLE S TRENÉREM

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambook

Kapitola 1
DIVNÁ PARTA

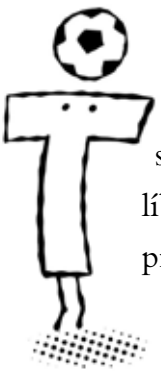

Tomáš hleděl z okna svého pokoje a mračil se jako Grinch, mrzutý skřet z jeho oblíbené vánoční pohádky. Zelený trávník před domem, na kterém by si jindy nadšeně kopal s míčem, byl už dávno fuč a zbyly po něm jen žlutohnědé cancourky smíchané s bahnem. Zvířata z Hejkalky se choulila ve svých kotcích, nanejvýš tu a tam ze zvědavosti vystrčila čenich nebo zobák.

Byl listopad, Tomův nejméně oblíbený měsíc v roce. Neměl ho rád nejen kvůli ledovému vichru, který mu každý den cestou do školy foukal pod čepici, ale hlavně kvůli tomu, že v listopadu se nekonaly fotbalové tréninky. Trenér Kamil sice s úsměvem říkával, že jde o zasloužených třicet dní odpočinku po náročném začátku sezóny, ale Tomášovi to připadalo spíš jako třicet dní utrpení. *Raději*

budu měsíc v kuse umývat nádobí než tohle! říkal si. Navíc dnes byla sobota – den, který by za normálních okolností strávil na fotbalovém hřišti, v potu tváře tam piloval nejrůznější finty, trénoval přihrávky a bavil se s ostatními kluky z týmu. Místo toho se nudil jako snad ještě nikdy. Máma Tomovi navrhla, že si s ním zahraje šachy, ale on to odmítl. Prý potřebuje trénovat nohy, a ne mozek. Na to se táta ušklíbnul a poznamenal, že ani trénink mozku občas neuškodí.

Po dlouhém rozmýšlení se Tomáš nakonec teple oblékl, nazul si staré boty do bahna, chňapl svůj fotbalový míč a rozhodl se, že zkusí zazvonit na Jirku s Julčou, zda by si nešli aspoň na chvilku zakopat na hřiště u školy. *Správného fotbalistu přece neodradí žádné počasí!* Mámě přitom musel před odchodem z domu názorně ukázat, jak si nasazuje nákrčník a čepici, jinak by ho nepustila.

„Víš, co mám teď v ordinaci nemocných dětí? Všechny chrchlají a teče jim z nosu," poučila ho.

„Jo, vím, říkáš mi to pořád, mami, ale na hřišti nemůžu být oblečený jako eskymák. Nemohl bych pořádně běhat a potil bych se jako v sauně. Vezmu

si tuhle sportovní bundu, jo?“ řekl chlapec, a aniž by čekal na mámino souhlasné přikývnutí, vyrazil do studeného podzimního odpoledne. Ještě mámu zaslechl, jak za ním volá, aby to s tím lítáním po hřišti moc nepřeháněl.

„Jéé, čau Tome! Promiň, dneska to nejde. Bereme s tátou Tuláka na cvičák. Musí se naučit aspoň základní povely a taky poslušně chodit na vodítku, víš. Na hřiště s tebou půjdu jindy, jo?“ řekl Jirka, když se Tomáš objevil u jeho dveří.

„Tak jo, jindy,“ svěsil ramena Tom. Třeba to vyjde s Julčou.

Julča mu otevřela s kremrolí v ruce a pusou zaprášenou od cukru. „Ségra má dneska narozky, tak slavíme. Co třeba příští sobotu?“ Usmála se a nabídla Tomovi kremroli s tím, že šmakóznější určitě ještě nejedl.

„Ne, díky, nechej nějakou na pondělí pro Jirku,“ odpověděl, rozloučil se a přemýšlel co dál. *Půjdu na hřiště sám!* rozhodl se. *Třeba tam potkám někoho ze školy. Určitě dneska nejsem jediný kluk na světě, co se nudí a chce si zahrát fotbal. Nebo basket. Nebo vybíšu…*

Tom by si zahrál cokoli – hlavně neprosedět celou sobotu doma u telky.

Na hřišti opravdu někdo byl. Vypadalo to na partu asi čtrnáctiletých kluků, kteří za doprovodu nejrůznějších skřeků a nadávek hráli fotbal tři na dva. Po trávníku létala kromě míče i dost přisprostlá slova, a tak si Tomáš řekl, že se bude od těchhle týpků raději držet dál. Nakonec si šel kopat sám na

opačnou stranu hřiště. Nejdřív se s míčem lehce proběhl ve stylu slalomu a nahrával si jej zprava doleva a opačně. Potom si balón nadhazoval na koleni a u toho nahlas počítal vydařené odrazy. Trénoval nejrůznější fígle, jako třeba že chce míč kopnout dopředu, ale místo toho jej bravurně obtočí kolem druhé nohy a střelí ho za sebe, jako by nahrával neviditelnému spoluhráči. Ještě před rokem mu tenhle trik moc nešel, ale díky poctivému tréninku ho už zvládá jako samotný Haaland. Dokonce za ním občas chodí ostatní spoluhráči z týmu a prosí ho, jestli by jim svou techniku neukázal.

Pak si Tomáš ještě chvilku střílel na malou branku, která stála opuštěná a nejspíš už nadobro vyřazená na okraji hřiště. Velké okupovali ti neomalení kluci, kteří Toma sice o dvě hlavy převyšovali, ale chyběly jim tři zásadní věci: správná technika, slušné chování a očividně i jeden hráč, protože jejich rozdělení tři na dva nebylo úplně férové. Pořád naštvaně rozhazovali rukama a stěžovali si jeden na druhého. Tom se je snažil nevnímat, ale asi po dvaceti minutách jejich halekání své snažení vzdal a řekl si, že půjde domů. Když s míčem v ruce míjel onu partu, ozvalo se: „Hej, ty!“

Tom se polekaně otočil. „Kdo? Já?“ řekl a ukázal prstem sám na sebe.

„Vidíš tu snad někoho jiného?“

Tomášovi se vůbec nezamlouvalo, jak s ním jeden z těch starších kluků mluví. Byl vysoký, pod nosem mu rašilo něco jako první knírek a ve vlasech měl pomocí gelu uplácanou směšnou vlnu. Tomovi blesklo hlavou, že vypadá, jako by se spíš než na fotbal chystal na diskotéku.

„Co na mě tak vejráš?“ zeptal se kluk, kterému neušlo, jak si ho Tom prohlíží.

„Nevejrám,“ bránil se chlapec, i když vlastně lhal.

„No, to je fuk. Sledovali jsme, jak si támhle vzadu kopeš na tu pidi bránečku. Celkem ti to šlo. Sice ne tolik jako nám,“ pochválil sebe a ostatní kluky z party, „ale šlo.“

„No, díky,“ řekl Tom, ale nebyl si jistý, jestli to, co právě slyšel, byla pochvala, nebo urážka.

„Poslyš, chybí nám jeden hráč. Nechceš se přidat? Třeba se od nás něco přiučíš.“

Od vás? To určitě! pomyslel si Tom.

„Vážně chceš hrát s tím prckem? Vždyť je mu maximálně šest, koukni na něj,“ prohlásil jiný kluk,

který doteď mlčky postával opodál. Byl dost podobný tomu prvnímu, až na to, že jemu vousy nerašily pod nosem, ale na bradě.

„Je mi osm," osmělil se Tom. „A fotbal umím hrát možná líp než vy všichni dohromady." Sotva onu větu dořekl, uvědomil si, že to možná trochu přepískl a že mu teď ti nagelovaní dlouháni dají na budku. Místo toho se ale rozřehtali jako stádo koňů. Tom se cítil trapně. Už už začínal couvat, že nenápadně zmizí, když vtom ho kluk s knírkem chytil za rameno.

„Hele, von je docela vtipnej, hoši! Bereme ho do party! Teda, ne úplně, ale může si s námi dneska zahrát. Nám nevadí, že jsi prcek, fakt. Mimochodem, já jsem Patrik," řekl kluk a dal Tomovi takovou herdu do zad, až se rozkašlal.

„Tomáš," vysoukal ze sebe chlapec, jakmile popadl dech. Pak si znovu pozorně prohlédl své nové spoluhráče, ušklíbl se a řekl si, že tohle bude hračka.

Po vhození míče do hry se všichni kluci – nyní už v sestavě tři na tři – rozlétli po hřišti, které s podzimem dávno ztratilo na své zeleni a teď svou barvou připomínalo spíš shnilý banán. Starší kluky

hned ze startu překvapila Tomova mrštnost. Byl sice o dvě hlavy menší než oni, ale díky tomu byl i hbitější. Proklouzával mezi ostatními hráči jako ještěrka a už po prvních dvou minutách vstřelil gól. Brankář si jen odfrkl, že míč pustil schválně. Prý aby se ten malý kluk nerozbrečel. Tom jen protočil panenky a hrálo se dál. Když pak předvedl svou super fintu s náznakem střely dopředu a následným kopnutím míče vzad, kde ho zachytil spoluhráč a vyslal jej na branku, neříkal už gólman nic. Stál uprostřed brány jako starý uschlý strom a očima metal blesky.

„Hej, prcku, dobrý!“ řekl Patrik, kterému se nagelovaná vlna ve vlasech zkroutila potem, takže teď vypadal jako kokršpaněl.

„Jsem Tomáš, ne prcek!“ odsekl Tom.

Při třetím gólu brankář ve vzteku nakopnul míč tak silně, až odletěl na druhou stranu hřiště a zůstal zaklíněný kdesi v křoví. „Běž pro něj,“ křiknul na Toma.

„Proč?“

„Protože jsi tu nejmladší. Máme pravidlo – nejmladší hráč vždycky chodí pro míč.“

„To je vaše pravidlo, ne moje," sykl Tom. Začínal mít toho floutka plné zuby. „Víte co, díky za hru, ale musím už domů."

„Copak, maminka doma počítá děti a jedno jí chybí?" vysmíval se mu Patrik.

Tomáš se beze slova otočil, vzal do ruky svůj míč a s hrdě vztyčenou hlavou odkráčel z hřiště. Cestou domů jej napadlo, že by se celá ta divná parta kluků měla přihlásit do šachového kroužku. Jak říkal táta, šachy trénují mozek, a to by tihle nadutci potřebovali jako sůl!

Kapitola 2
FOTBALISTA, NEBO HEREC?

V pondělí před začátkem vyučování vyprávěl Tomáš kamarádům o svém sobotním zážitku s divnou partou kluků.

„Myslíš, že chodí k nám do školy?“ zajímal se Jirka mezi ukusováním z obří kremrole, kterou mu Julča přinesla z jejich víkendové oslavy.

„Ne, to bych si jich všiml už dřív. Tihle týpci budou odjinud,“ byl si jistý Tom.

„A jak moc byli sprostí?“ zajímalo Julču.

„Hodně. Navíc si ze mě pořád utahovali, že jsem prcek.“

„Nic si z toho nedělej. Puberťáci navykládají spoustu nesmyslů a všechno je pro ně děsná legrace. Mojí

ségře je patnáct a naši říkají, že dřív vyletí z kůže, než ji ta puberta přejde," utěšovala kamaráda Julča.

„Asi máš pravdu," povzdechl si Tom. Pak se rozdrnčel zvonek ohlašující začátek vyučování a do třídy s nápisem 3. A vešla učitelka Maňáková. Jirka spolkl poslední sousto sladké kremrole a utřel si špinavou pusu do rukávu. O přestávce se musí Julči zeptat, jestli nemá ještě, protože tohle byla lahoda! Úplné nebe v hubě!

„Dobré ráno, třído," spustila paní učitelka. „Dnes bude menší změna rozvrhu."

„Odpadá matika?" vyhrkl Michal.

„Matika neodpadá. A když chceš něco říct, Horáku, nejdřív zvedni ruku," napomenula žáka Maňáková. „Místo hodiny tělocviku budeme nacvičovat představení na vánoční besídku," řekla s úsměvem. Trochu ji pak zamrzelo, že děti nesdílí její nadšení, protože se ozvalo táhlé *Áách jóó*.

„To snad ne! Nebude tělák! A já se tak těšil! Proč nenacvičujeme třeba místo češtiny?" špitl Tomáš Julče do ucha.

„Náhodou, já má ráda tělák i češtinu," přiznala dívka.

„Ty máš ráda všechny předměty," zabrblal Tom a podepřel si znuděně bradu rukama.

„Klídek, Tome, třeba to bude zábava," chlácholila ho Julča.

„Hm, třeba. A třeba taky ne," řekl chlapec a otočil se dozadu na Jirku, který se k jeho překvapení tvářil ještě hůř než on. Navíc zblednul, jako by mu právě někdo oznámil, že ho čeká trhání zubu.

„Co je?" zeptal se ho, když později celá třída kráčela dlouhou chodbou k tělocvičně, kde měl probíhat první nácvik na besídku.

„Já… já mám hroznou trému. Nesnáším besídky! Vždycky, když mám někde něco nahlas recitovat nebo zpívat, udělá se mi špatně," přiznal Jirka.

„Aha. No, třeba zpívat ani recitovat nebudeme. Třeba budeme tancovat," zkusil ho povzbudit Tom.

„Tancovat? To je snad ještě horší!" zaúpěl Jirka a na znamení zoufalství zavyl jako vlk.

„Co je to tam vzadu?" ozvala se Maňáková. „Myslela jsem, že vedu žáky, a ne vlčí smečku."

Kluci se uchechtli a pak už raději mlčeli.

V tělocvičně se všichni posadili do dvou řad na lavičky a učitelka spustila: „Rozhodla jsem se, že

letos nebudeme na besídce ani zpívat, ani recitovat, a ani tancovat."

Jirka se po těch slovech rozzářil jako sluníčko a viditelně pookřál.

„Budeme hrát divadlo!"

„Néé," zakňoural chlapec a vypadal přitom, že se z toho šoku každou chvílí skácí na zem.

Někteří spolužáci ale byli z představy divadelní hry nadšení, mezi nimi kupodivu i Michal, který hned začal nahlas odříkávat slova ze svého oblíbeného amerického filmu. Pak dodal, že kdyby mu to nevyšlo s fotbalem, mohl by se klidně stát hercem. Na to učitelka nadšeně zatleskala. „Výborně!" zvolala. „Hlavní roli už tedy máme obsazenou! Michale, budeš hrát Ebenezera Vydřigroše."

„Ebene-koho?" nechápal Michal. „Nemůžu hrát třeba Kapitána Ameriku? Nebo Thora?"

„Ne, protože nenacvičujeme žádnou marvelovku, ale tradiční sváteční pohádku, která se jmenuje Vánoční koleda. Kdo z vás už někdy četl nebo viděl Vánoční koledu?" zeptala se dětí učitelka.

Tři ruce vystřelily nahoru. Zbytek zůstal položený na lavičkách nebo na kolenou.

„Dobře, tak si o ní něco povíme. Vánoční koleda je jednou z nejznámějších moderních pohádek na světě. Napsal ji anglický spisovatel Charles Dickens. Vypráví o jednom nabručeném a lakomém obchodníkovi jménem Ebenezer Vydřigroš. My mu pro zjednodušení budeme říkat Skrblík. No a tenhle Skrblík nemá nikoho rád. Zajímá se jen o sebe a své bohatství. Jak se blíží Štědrý den, chodí za ním lidé a prosí jej, aby daroval alespoň malý obnos peněz chudým. Protože je ale Skrblík starý držgrešle, odhání všechny pryč."

Během učitelčina vyprávění si Tomáš s Jirkou všimli velkého koše plného florbalových míčků, který byl položený na žíněnce vedle švédské bedny. V tu chvíli oběma zablýskly v očích čertovské jiskry. Tom mrknul na Jirku, přikrčil se a začal se nenápadně plížit směrem ke koši. Naštěstí seděl až ve druhé řadě, a tak si učitelka nevšimla, co má jeden z jejích žáků za lubem. Když už měl chlapec koš na dosah, pomalu se po něm natáhnul. Chtěl si vypůjčit jeden míček, aby si s Jirkou tuhle nudnou hodinu zkrátili aspoň tak, že si ho budou pod lavičkou přihrávat.

Jenže, co se nestalo. Ve chvíli, kdy Tomáš uchopil míček do ruky, zachytila se mu koncová část zipu od mikiny do škvíry v koši. Tahal za něj, co to šlo, ale zip byl do koše zakousnutý jako kočka do myši. Bezradně se rozhlédl kolem. Jirka na kamaráda nechápavě zíral a posunkem ruky mu naznačoval, aby hejbnul kostrou. Učitelka byla zrovna otočená na opačnou stranu a zaujatě mluvila o tom, že Skrblíka v noci navštíví tři duchové, aby ho napravili – duch minulých, současných a budoucích Vánoc. Při otázce, kdo by si chtěl ony tři duchy zahrát, Tomáš škubnul koncovkou zipu víc, než chtěl, a převrhl koš s míčky, takže se rozkutálely do všech světových stran. Ve snaze rychle zmizet z místa činu Tom zakopl o žíněnku a plácl sebou na zem jako pytel brambor.

„Výborně! Prvního dobrovolníka už máme. Tomáši, budeš duch minulých Vánoc. Posbírej ty míčky a běž si sednout," řekla přísně učitelka a dala si ruce v bok.

„Co jsi tam vyváděl, prosím tě?! Proč jsi zkrátka nevytáhl jeden balónek a nezdrhnul?" dloubnul do Toma Jirka a vůbec si přitom nevšiml, že ho učitelka pozoruje.

„Skvělé, tak už máme i druhého dobrovolníka, viď, Jirko? Budeš duch současných Vánoc."

Julča se uchechtla. Představa, jak se její dva nejlepší kamarádi snaží napravit lakomého Skrblíka Michala, byla k popukání. Jenže se uchechtla až moc nahlas, a to byla chyba. Ostříží zrak paní učitelky dopadl i na ni.

„Julčo, píšu si tě jako ducha budoucích Vánoc," oznámila třídní a rozhlédla se kolem. „Pokud tu už nemáme žádné jiné zájemce." V tělocvičně se v tu ránu rozhostilo hrobové ticho. Žáci si zaujatě

prohlíželi okolní stěny, podlahu nebo své ruce. „Dobrá," povzdechla si paní učitelka Maňáková. „Hlavní postavy tedy máme obsazené." Pak rozdělila zbývající menší role. Část dětí hrála měšťany slavící Vánoce a část chudinu prosící Skrblíka o almužnu. Besídka byla naplánována na poslední školní den před vánočními prázdninami a děti dostaly za úkol pozvat rodiče, babičky, dědečky i sourozence.

Toho dne Jirka poprvé nedojedl oběd. Jen se v něm porýpal a prohlásil, že ho přešla chuť. Tomáš s Julčou se na něj soucitně podívali.

„Neboj, kámo, to dáme! Budeme ti nejlepší duchové, jaké tahle škola kdy měla!" zkusil ho povzbudit Tom.

„Jasně, nejlepší! A slibuju, že ti po besídce zase přinesu ty dobré kremrole," mrkla na něho Julča.

Jirka ale kupodivu nejásal. Místo toho řekl, že pospíchá za Tulákem. Když odešel, začali Tomáš s Julčou přemýšlet o tom, jak by svému kamarádovi mohli pomoct zbavit se trémy. Přece musí existovat nějaký způsob…

Kapitola 3
KONEČNĚ PROSINEC!

Celý listopad se táhl jako žvýkačka na botě. Žáci 3. A místo tělocviku pilně nacvičovali na blížící se besídku, v českém jazyce odstartovali zápas s vyjmenovanými slovy a v matematice trénovali velkou násobilku.

Tomáš den co den hleděl do kalendáře a odpočítával dny do zahájení zimní fotbalové sezóny.

„Hurá!“ zakřičel, když jednoho rána otočil list a uviděl velký nápis PROSINEC. „Tatí, mamí, dědó!“ volal a běžel do kuchyně.

„Co je, hoří?“ nechápal dědeček, který si zrovna vařil kávu.

„Dneska začínají tréninky! Konečně! Kde jsou táta s mámou?“ vychrlil ze sebe Tomáš.

„V práci. Jeli brzy, už před šestou. Až se nasnídáš, hodím tě do školy,“ oznámil mu děda. Vzápětí se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kluk v kopačkách – Trable s trenérem**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.